

เงินทุนสนับสนุนทางการเมือง

พรรคเสรีประชาธิปไตยเป็นองค์การขนาดใหญ่ ต้องใช้งบประมาณในการบริหารงานของพรรคและหาเสียงปีหนึ่ง ๆ จำนวนมาก และยังกล่าวกันว่า พรรคการเมืองต่าง ๆ ในประเทศญี่ปุ่นจำเป็นต้องมีเงินทุนสำหรับการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้พรรคอยู่รอดได้ไม่ต่ำกว่า 8 พันล้านเยน ในบั้นจะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะต่าง ๆ ของเงินทุนสนับสนุนทางการเมือง และเจาะลึกลงไปเฉพาะพรรคเสรีประชาธิปไตย กับแหล่งที่มาของเงินทุนสนับสนุนทางการเมือง ตลอดจนวิเคราะห์ปัญหาการรณรงค์เรื่องขอเขตจำกัดการรับบริจาคเงินทุนสนับสนุนทางการเมือง

5.1 ลักษณะต่าง ๆ ของแหล่งเงินทุน

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับแล้วว่า เงินทุนเป็นปัจจัยสำคัญที่ขาดเสียมิได้ในเวทีการเมือง คำพูดของนักการเมืองศักดิ์สิทธิ์เพียงไรถูกวิพากษ์วิจารณ์จากการเงิน และแน่นอนที่สุดการหาเสียงแต่ละครั้งมีอิทธิพลผลักดันให้เงินทุนมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ถ้านักการเมืองมุ่งหวังที่นั่งในรัฐสภาในคราวเลือกตั้งครั้งใดก็จำเป็นต้องทุ่มเงินสร้างความนิยมในเขตที่จะสมัครเข้ารับเลือกตั้ง โดยให้ความช่วยเหลือดูแลคนเหล่านี้ในลักษณะต่าง ๆ แต่เนิ่น ๆ

ในปี ค.ศ. 1977 ยอดรายจ่ายทั้งสิ้นของพรรคเสรีประชาธิปไตยประมาณ 10,100 ล้านเยน ซึ่งแบ่งออกเป็นค่าใช้จ่ายทั่วไปในการบริหารพรรคประมาณ 17.7 เปอร์เซ็นต์ ค่าใช้จ่ายในการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ 4.6 เปอร์เซ็นต์ และค่าใช้จ่ายในการศึกษาค้นคว้าอื่น ๆ ของพรรคประมาณ 2.7 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ที่เหลืออีกประมาณ 75.0 เปอร์เซ็นต์ เป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการหาเสียงของพรรคทั้งสิ้น ซึ่งในปีนั้นมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา¹

¹Fujita Hiroaki, การเมืองและเงินทุนในญี่ปุ่น (Nihon no Seiji To Kane) TOKYO: โรงพิมพ์ Keisoo Shoboo, 1980, pp. 29-30.

เงินทุนสนับสนุนเพื่อใช้จ่ายบริหารพรรคและหาเสียงจำนวนมากเช่นนี้ แต่ละพรรคก็พยายามหาหนทางรวบรวมมาจากแหล่งต่าง ๆ หลายลักษณะ ซึ่งสามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

5.1.1 เงินบริจาคส่วนตัว วิธีการบริจาคเงินส่วนตัวในกลุ่มสหภาพแรงงานนิยมใช้กันมาก พรรคสังคมนิยมแห่งประเทศไทย เงินทุนสนับสนุนการเมืองส่วนใหญ่จากเงินบริจาคส่วนตัวของสมาชิกสหภาพแรงงาน ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากเงินค่าบำรุงสมาชิกและอีกส่วนหนึ่งเป็นเงินบริจาคเฉพาะการ นอกจากกลุ่มสหภาพแรงงานแล้วยังมีคนไม่น้อยที่มีผลประโยชน์ส่วนตัวกับพรรคการเมือง และยินดีสนับสนุนบริจาคเงินทุนให้กับพรรคนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น พรรคธรรมเสรีนิยมใหม่ ซึ่งแยกตัวออกมาจากพรรคเสรีประชาธิปไตย ได้แถลงนโยบายของพรรคไว้ว่า "เงินบริจาคส่วนตัว เป็นหนทางของการรวบรวมเงินสมทบทุนการเมืองที่น่าจะเป็นแบบอย่างที่ดี ฉะนั้น เป้าหมายของพรรคก็คือ การขยายขอบเขตของการรับบริจาคเงินส่วนตัวให้กว้างออกไปทั่วประเทศ"¹ ตามนโยบายนี้เป็นตัวอย่างขอพรรค ๆ หนึ่งที่อยู่รอดด้วยเงินบริจาคส่วนตัว

5.1.2 เงินบริจาคในฐานะกลุ่มนิติบุคคล วิธีการบริจาคเงินสมทบทุนทางการเมืองลักษณะนี้ได้แก่ ในกรณีของกลุ่มธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นในฐานะกลุ่มนิติบุคคล และพรรคเสรีประชาธิปไตยเป็นพรรคเดียวที่ผูกขาดเงินช่วยเหลือจากกลุ่มธุรกิจ จนกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์ เรื่องขอบเขตจำกัดการรับเงินบริจาคเงินสนับสนุนทางการเมือง สาเหตุสำคัญที่สื่อมวลชนพยายามโจมตีอยู่ในขณะนี้ก็คือ แนวโน้มของผลประโยชน์ทางธุรกิจอยู่ภายใต้อิทธิพลของระบบเงินบริจาคในฐานะกลุ่มนิติบุคคลมีมากขึ้นตามลำดับ จนอาจกลายเป็นอันตรายซึ่งสามารถทำลายระบบธุรกิจเสรีลงอย่างสิ้นเชิงในไม่ช้านี้ แต่การจำกัดขอบเขตเงินบริจาคในฐานะกลุ่มนิติบุคคลเข้มงวดขึ้นเพียงไร ก็มิได้ลดผลกระทบที่ถอนต่อนาคตของพรรคเสรีประชาธิปไตยโดยตรง สักเท่าใดอย่างชัดเจนในเรื่องนี้สมัยที่สื่อมวลชนโจมตีการ

¹หนังสือพิมพ์ อະชาธิ, วันที่ 28 กรกฎาคม 1979

แสวงหาอำนาจการเมืองของนายก ทานากะ โดยการผูกขาดเงินช่วยเหลือจากกลุ่มธุรกิจ ตลอดจนการใช้ตำแหน่งหน้าที่สร้างความร่ำรวย จนทำให้ นายก ทานากะ ต้องลาออกในเดือน พฤศจิกายน ค.ศ. 1974 รัฐบาลสมัยต่อมาจึงตกอยู่ในสภาวะจำยอมรับพิจารณาขอบเขตของเงินบริจาคในฐานะกลุ่มนิติบุคคลจากกลุ่มธุรกิจอย่างจริงจัง จนเป็นเหตุให้ระบบเงินทุนของพรรคเดโมแครตที่จนถึงขนาดโจษจันกันว่าแม่แก่ สำนักงานใหญ่ของพรรคเสรีประชาธิปไตยก็ยังไม่มียกเว้นพอที่จะจ่ายเงินเดือนให้กับพนักงาน

หนึ่งในกรณีเงินบริจาคสนับสนุนการเมืองของกลุ่มธุรกิจนั้น นอกจากเงินบริจาคในฐานะกลุ่มนิติบุคคลที่ถูกตอ้งตามกฎหมาย ก็ยังมีเงินบริจาคอีกส่วนหนึ่ง เป็นเงินบริจาคสมทบทุนการเมืองที่ไม่เปิดเผยจากโลกธุรกิจ ซึ่งจะนำขึ้นมากล่าวอีกครั้งหนึ่งในตอนวิเคราะห์ปัญหาวิธีการควบคุมและมาตรการในแง่ของกฎหมายเกี่ยวกับ ขอบเขตของเงินทุนสนับสนุนการเมืองท้ายบทนี้

5.1.3 เงินรายได้จากการขายสิ่งพิมพ์ นอกจากเงินสมทบทุนการเมืองสองประเภทดังกล่าวข้างตน พรรคการเมืองส่วนใหญ่อาศัยการขายหนังสือพิมพ์ วารสารและมีสิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ ของพรรคเพื่อหารายได้เข้าพรรค และเพื่อการโฆษณาเผยแพร่นโยบายหรือผลงานความเคลื่อนไหวของพรรคไปพร้อม ๆ กัน พรรคการเมืองที่หารายได้จากการขายสิ่งตีพิมพ์เป็นทุนหลักของพรรคได้แก่ พรรคโคเม พรรคคอมมิวนิสต์แห่งญี่ปุ่น

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพรรคเสรีประชาธิปไตยกับกลุ่มธุรกิจ

ปัจจุบันบริษัทธุรกิจใหญ่ ๆ ของญี่ปุ่น เป็นกลุ่มที่มีบทบาทในทางการเมืองสำคัญที่สุดกลุ่มหนึ่ง เพราะเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อพรรคเสรีประชาธิปไตยมาก อิทธิพลเหล่านี้เกิดขึ้นจากเงินทุนสนับสนุนทางการเมืองที่บริษัทธุรกิจใหญ่ของญี่ปุ่นทั้งหมดทุ่มเทช่วยเหลือพรรคเสรีประชาธิปไตยตั้งแต่เริ่มก่อตั้งพรรคเป็นต้นมา อาจกล่าวได้ว่าเงินทุนของพรรคเสรีประชาธิปไตยส่วนใหญ่ ได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่มธุรกิจ โดยเฉพาะธุรกิจหรือบริษัทที่มีขนาดใหญ่

กว้างขวางทั้งสาม คือ ธนาคาร บริษัทไฟฟ้า และบริษัทดงเหล็ก ในทางตรงข้าม บริษัทธุรกิจก็มีวิธีเรียกร้องให้พรรคเสรีประชาธิปไตยรักษามลประโยชน์ให้แก่กลุ่มของตนเอง เป็นการตอบแทนในลักษณะต่าง ๆ

ตัวกลางที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของวงการธุรกิจหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่สำคัญ ๆ มีอยู่ 4 องค์กรด้วยกันคือ (1) สมาพันธ์องค์กรในทางเศรษฐกิจ (Keizai Dantai Rengokai) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า "Keidanren" (2) สมาพันธ์สมาคมนายจ้างแห่งญี่ปุ่น (Nihon Keieisha Dantai Renmei) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า "Nikkeiren" (3) สมาคมชมรมนักเศรษฐศาสตร์ (Keizai Dooyukai) และ (4) หอการค้าและอุตสาหกรรมแห่งญี่ปุ่น (Nihon Shookokaigisho) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า "Nissho" 1

(1) สมาพันธ์องค์กรในทางเศรษฐกิจ จัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1922 แต่ถูกกวาดล้างครั้งใหญ่ในสมัยถ้อยแถลง หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ภายหลังจากที่ได้ปฏิรูปและรวมเอากลุ่มการเงินและอุตสาหกรรมที่สำคัญ ๆ 5 กลุ่มเข้าด้วยกันแล้ว องค์กรนี้มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการเศรษฐกิจทั่วประเทศ ประธานองค์กรนี้เปรียบเสมือน นายกรัฐมนตรีของโลกเศรษฐกิจ² ปัจจุบันมีสมาชิกสองประเภท ประเภทแรก ได้แก่ กลุ่มตัวแทนบริษัทที่ประกอบกิจการชนิดเดียวกันทั่วประเทศ เช่น สหพันธ์อุตสาหกรรมดงเหล็กแห่งญี่ปุ่น สมาคมอุตสาหกรรมรถยนต์แห่งญี่ปุ่น สหพันธ์น้ำมัน เป็นต้น สมาชิกในนามของกลุ่มตัวแทนกิจการชนิดเดียวกันมีทั้งสิ้นประมาณ 110 นาม อีกประเภทหนึ่งได้แก่ สมาชิกในนามของแต่ละบริษัทเป็นเอกเทศ มีทั้งสิ้น 800 บริษัท ที่เข้าเป็นสมาชิกอยู่ ลักษณะแท้จริงขององค์กรนี้ก็คือ องค์กรที่ทำหน้าที่

¹รายละเอียดดู สถิติเกี่ยวกับองค์กรและสมาคมทั่วประเทศ ค.ศ. 1980

(Zenkoku Kakushu Dantai Meiran'80) TOKYO: โรงพิมพ์ Mikami Marketing, 1980, pp. 121-141.

²ดร. เขียน ชีระวิทย์, ระบบการปกครองญี่ปุ่น, ไทยวัฒนาพานิชย์ พ.ศ. 2511

เป็นตัวแทนฝ่ายบริษัทธุรกิจขนาดใหญ่ มีอิทธิพลสามารถยื่นข้อคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายรัฐบาล
ในทางเศรษฐกิจต่อรัฐสภา

(2) สมาพันธ์สมาคมนายจ้างแห่งญี่ปุ่น เป็นองค์การที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนฝ่าย
นายจ้างต่อรองขอเรียกร้องจากกลุ่มแรงงานตลอดจนแก้ปัญหาการขัดแย้งกับกลุ่มแรงงาน
สมาชิกมี 2 ประเภทคือ สมาชิกตัวแทนเขตจากภูมิภาคเดียวกันแต่ละท้องถิ่น เช่น สมาคม
นายจ้างเขตคันโต(Kanto) สมาคมนายจ้างเขตคันไซ (Kansai) เป็นต้น สมาชิกอีก
ประเภทหนึ่งได้แก่ ตัวแทนกลุ่มบริษัทที่มีการประกอบกิจการชนิดเดียวกัน เหมือนกับสมาชิกของ
องค์การ ฉะนั้น สมาชิกกลุ่มตัวแทนกิจการประเภทหนึ่ง อาจมีสมาชิกภาพของทั้งสององค์การ

(3) สมาคมชมรมนักเศรษฐศาสตร์ เป็นชมรมที่ก่อตั้งขึ้นโดยนักธุรกิจนักเศรษฐ
ศาสตร์ของญี่ปุ่นตอนหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เพื่อศึกษาคนควาววิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ
สถานะเศรษฐกิจภายในประเทศและการค้าระหว่างประเทศ และจัดนำเสนอแนะต่อพรรค
การเมืองหรือรัฐบาลโดยตรงให้ดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจต่อไป สมาชิกส่วนใหญ่เป็นนัก
เศรษฐศาสตร์และนักธุรกิจตัวแทนของบริษัทในฐานะส่วนบุคคลปัจจุบันมีสมาชิกประมาณ
1,000 คน (สถิติปี ค.ศ. 1980).

(4) หอการค้าและอุตสาหกรรมแห่งญี่ปุ่น มีลักษณะแตกต่างไปจากองค์การอื่น ๆ
เพราะก่อตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วย "หอการค้าและอุตสาหกรรม" กล่าวคือ เมืองแต่ละเมือง
จะตองจัดตั้งหอการค้าและอุตสาหกรรมประจำภายในตัวเมืองนั้น ส่วนองค์การนี้ ก็เป็นองค์การ
ประสานงานระหว่าง หอการค้าและอุตสาหกรรมแต่ละเมืองทั่วประเทศญี่ปุ่น กับรัฐบาลปัจจุบัน
หอการค้าและอุตสาหกรรมทั่วประเทศมีทั้งหมด 475 แห่ง

องค์การสำคัญทั้ง 4 ของนักธุรกิจเหล่านี้ ทำหน้าที่สำคัญ 3 ประการ¹ ประการแรก
ดำเนินการติดต่อกับต่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ โดยติดต่อกับพ่อค้าหรือตัวแทน

¹ Ibid., p. 10.

การค้า ในต่างประเทศและจัดหาข้อมูลหรือโฆษณาสินค้าญี่ปุ่น ประการที่สอง จูงใจมิตชนให้สนับสนุนและส่งเสริมงานที่นักธุรกิจทำ ประการที่สาม ซึ่งสำคัญที่สุดคือ ใช้อิทธิพลหรือจูงใจรัฐบาลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนโยบายรัฐบาลในทางเศรษฐกิจ

ด้วยเหตุที่กลุ่มธุรกิจมีอิทธิพลต่อรัฐบาลมากนี้เอง องค์การของกลุ่มธุรกิจจึงไม่ได้รับการปราบปรามจากรัฐบาล ดังสหพันธ์แรงงาน และสหพันธ์ศิษกร หรือกลุ่มอื่น ๆ จึงควรที่จะพิจารณาต่อไปว่า กลุ่มธุรกิจมีกระบวนการอย่างไรที่เสริมสร้างอิทธิพลต่อรัฐบาล หรือพรรคเสรีประชาธิปไตย และทั้งสองกลุ่มนี้มีผลประโยชน์ร่วมกันในลักษณะใดบ้าง

อิทธิพลจากกลุ่มธุรกิจที่มีต่อนโยบายการเมืองของพรรคเสรีประชาธิปไตยในฐานะพรรครัฐบาลนั้น กระทำได้โดยวิธีใด พอดีจะวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. กลุ่มธุรกิจใหญ่ ๆ แต่ละกลุ่มจะมีนักวิชาการนักค้นคว้าประจำกลุ่ม ทำหน้าที่วิเคราะห์ความเคลื่อนไหวในวงธุรกิจ พร้อมทั้งมีสายรายงานโดยตรงต่อนายกรัฐมนตรีอย่างสม่ำเสมอ
2. กระทรวงต่าง ๆ เตรียมที่นั่งสำหรับตัวแทนจากกลุ่มธุรกิจในการประชุมร่วมระหว่างรัฐบาลและเอกชน เพื่อพิจารณานโยบายใหม่ทุกครั้ง
3. การประชุมสภาศึกษานโยบาย หรือการประชุมสำคัญ ๆ ของคณะกรรมการอื่น ๆ ของพรรคเสรีประชาธิปไตยแต่ละครั้ง ตัวแทนจากกลุ่มธุรกิจใหญ่ ๆ มักจะเข้าร่วมประชุมด้วย นอกจากนี้ ประธานพรรค รองประธานพรรค และเลขาธิการพรรคก็ประชุมปรึกษาหารือ กับผู้นำจากกลุ่มธุรกิจเป็นประจำแทบทุกสัปดาห์
4. บริษัทธุรกิจใหญ่ ๆ ที่จ้างนักการเมืองไว้ในฐานะที่ปรึกษาของบริษัทก็มีไม่น้อย เพราะเห็นว่า นักการเมืองคนนั้นมีอิทธิพลทางการเมืองที่ช่วยรักษาผลประโยชน์ตลอดจนเป็นปากเป็นเสียง เป็นหูเป็นตาในค่านความเคลื่อนไหวของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับวงการธุรกิจ

5. นอกจากการติดต่อเป็นทางการข้างต้นแล้ว รัฐมนตรีตลอดจนนายรัฐมนตรี จะพบกับผู้แทนบริษัทใหญ่หลังจากเลิกงานแล้วเป็นประจำทุกเดือน ๆ ละครั้ง ตัวอย่างเช่น อธิบดีคนายกชาโต จะพบกับผู้แทนบริษัทขนาดใหญ่ ๆ รวม 40 คนในเวลา 18.00-19.00 น. เดือนละครั้ง เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้นำเหล่านั้นในปัญหาต่าง ๆ ก่อนประกาศนโยบาย รัฐบาลออกมา มีอยู่ระยะหนึ่งที่นายกชาโต มีประชุมกับกลุ่มพวคามากถึง 20 กลุ่ม การพบปะ อย่างไม่เป็นทางการระหว่างผู้นำพรรคและผู้นำกลุ่มธุรกิจนี้บางที่เรียกกันว่า "คณะรัฐมนตรี รอบคึก"¹

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลุ่มธุรกิจทุ่มความช่วยเหลือเงินทุนสนับสนุนพรรคเสรีประชาธิปไตยก็คือ ผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งพอจะจำแนกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ผลประโยชน์แรกที่เป็นหัวใจสำคัญสำหรับนักธุรกิจก็คือ การคุ้มครองระบบ ทุนนิยมและการพัฒนาเศรษฐกิจตามระบบธุรกิจ เสรี ป้องกันการแทรกแซงลัทธิสังคมนิยมและ ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นลัทธิการเมืองขัดต่อระบบเศรษฐกิจดังกล่าว

2. ผลประโยชน์โดยตรงที่กลุ่มธุรกิจจำเป็นต้องพึ่งพรรคเสรีประชาธิปไตยก็คือ การจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน เพราะงบประมาณการก่อสร้างสาธารณูปโภคเกี่ยวข้องกับ ผลกำไรในวงการธุรกิจ ถ้าปีไหนมีงบประมาณค่านี้นักธุรกิจที่เกี่ยวข้องก็เจริญ ก้าวหน้ามีโอกาสขยายงานให้กว้างใหญ่ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผลประโยชน์อีกด้านหนึ่งก็คือ นโยบายเงินช่วยเหลือให้อัตราดอกเบี้ยต่ำ ซึ่งมีผลโดยตรงกับธุรกิจที่รัฐบาลสนับสนุน คุ้มครองเพื่อการอยู่อาศัยของกิจการในสภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำ หรือแม้แต่นโยบายเพิ่มกำลัง ป้องกันประเทศก็เป็นเป้าหมายอันหนึ่งที่วงการธุรกิจเล็งเห็นผลประโยชน์ โดยเฉพาะวงการ ธุรกิจอุตสาหกรรมหนัก

¹ประเสริฐ จิตวิวัฒน์พงศ์, เผด็จการรัฐสภา "โฉมหน้าการเมืองญี่ปุ่น", สำนักพิมพ์กราฟิกอาร์ต พ.ศ. 2522, หน้า 153

3. ผลประโยชน์อีกด้านหนึ่งที่กลุ่มธุรกิจได้รับจากพรรคเสรีประชาธิปไตยก็คือ นโยบายหลักประกันความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และการคุ้มครองธุรกิจหลักของประเทศ ซึ่งได้แก่ ธุรกิจการเงิน ธุรกิจการไฟฟ้า และธุรกิจอุตสาหกรรม ตัวอย่างเช่น ธุรกิจการเงิน ภายในประเทศที่สามารถขยายกิจการใหญ่โตมาจนกระทั่งทุกวันนี้ก็เพราะกฎหมายคุ้มครอง ความคุ้มครองจัดตั้ง ตลอดจนการบริหารงานอย่างเข้มงวดพร้อม ๆ กับการให้ความช่วยเหลือเงิน หนุนเวียนค้ำจุนมิให้กิจการล้มละลาย ตามพระราชบัญญัติว่าด้วย ธนาคารแห่งประเทศไทย ส่วนธุรกิจการไฟฟ้าก็สามารถขึ้นราคาค่าไฟฟ้าโดยตลอดจากการร่วมมือของกระทรวงพาณิชย์ อยู่เบื้องหลัง ธุรกิจอุตสาหกรรมก็เช่นเดียวกัน มักจะประสบปัญหาปฏิกิริยาต่อต้านจากพลเมือง ญีปุ่นเกี่ยวกับปัญหาสาธารณสุข ซึ่งเรื่องนี้ถ้าชาติอิทธิพลการเมืองจากคณะรัฐบาลสนับสนุนอยู่ ก็มิสามารถดำเนินกิจการมาอย่างราบรื่น ทั้งยังต้องอาศัยการหาตลาดในต่างประเทศ โดยผู้นำในกระทรวงต่างประเทศร่วมกับกระทรวงพาณิชย์

4. บริษัทธุรกิจที่จำเป็นต้องรับการอนุมัติการขึ้นราคาจากคณะรัฐบาล เช่น ธุรกิจการรถไฟฯ ธุรกิจรถแท็กซี่ ธุรกิจน้ำมัน เป็นต้น ธุรกิจจำพวกนี้ต้องพยายามเสนอ ขอมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้หน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องยอมรับเหตุผลการขอขึ้นราคา ความ เขใจสภาวะเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรงมีมากน้อยเพียงไร เป็นเหตุผลหนึ่งที่บริษัทธุรกิจ จำเป็นต้องสร้างผลประโยชน์ร่วมกับพรรคเสรีประชาธิปไตย นอกจากนี้ในแง่ของกฎหมาย ว่าด้วยภาษีอากร ที่เกี่ยวข้องกับวงการธุรกิจ บทบาทของพรรคเสรีประชาธิปไตยมีความสำคัญ มาก ตัวอย่างเช่น สมัยที่ นาย ทานากะ กะกุเออิ เป็นเลขาธิการพรรคเมื่อปี ค.ศ. 1970 ได้เสนอนโยบายออกกฎหมายเก็บภาษีรถยนต์ในเมืองใหญ่ ๆ เพิ่มเติมความชนาคำน่าหนักของ รถยนต์ ปรากฏว่าวงการธุรกิจรถยนต์ โดยเฉพาะสมาคมอุตสาหกรรมรถยนต์แห่งประเทศไทย โดยทุ่มความช่วยเหลือเงินทุนสนับสนุนทางการเมืองแก่พรรคเสรีประชาธิปไตยเป็นเงินทั้งสิ้น 130 ล้านเยน เป็นผลให้นโยบายดังกล่าวของเลขาธิการพรรคเจียบหายไปทันที

5.3 พรรคเสรีประชาธิปไตยกับเงินสนับสนุนทางการเมือง

พรรคเสรีประชาธิปไตยได้รับความช่วยเหลือเงินสนับสนุนทางการเมือง 2 ทางด้วยกัน คือ เงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองโดยตรงต่อพรรค และเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองต่อกลุ่ม ฮาบัตสึ กลุ่มธุรกิจซึ่งเป็นแหล่งเงินทุนใหญ่ที่สุดของพรรคเสรีประชาธิปไตยให้ความช่วยเหลือด้านการเงินตลอดมาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง โดยวิวัฒนาการวิธีการช่วยเหลือในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มบริษัทหรือพันฟูเศรษฐกิจ เนื่องจากมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก เรื่องการทุจริตเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองซึ่งกระทำกันในลักษณะส่วนบุคคล จนกลายเป็นเรื่องเสื่อมเสีย ต่อพรรคเสรีประชาธิปไตย และกลุ่มธุรกิจใหญ่ ๆ ในปี ค.ศ. 1955 "กลุ่มบริษัทหรือพันฟูเศรษฐกิจ" เป็นองค์การนิติบุคคลที่ก่อตั้งขึ้นโดยการสนับสนุนจากสมาพันธ์องค์การในทางเศรษฐกิจ เพื่อเป็นตัวแทนให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนต่อพรรคเสรีประชาธิปไตย โดยตรงเพียงผู้เดียว จากรายงานของกระทรวงมหาดไทยกลุ่มบริษัทหรือพันฟูเศรษฐกิจได้ให้เงินช่วยเหลือสมทบทุนต่อพรรคเสรีประชาธิปไตยทั้งสิ้น 2,500 ล้านเยน แต่ในปี ค.ศ. 1960 องค์การนี้ก็เริ่มสลายตัวลงเนื่องจากสาเหตุใหญ่ ๆ 3 ประการ¹ คือ

ก. กลุ่มธุรกิจไม่พอใจที่ค่าใช้จ่ายสำหรับการเลือกตั้งในปีนั้น (1960) สูงเกินไป ทำให้ในวงการธุรกิจรับภาระหาเงินทุนให้ไม่ไหว

ข. กลุ่มธุรกิจเข้าใจว่าการช่วยเหลือเงินสนับสนุนต่อพรรคโดยตรงจะช่วยให้กลุ่มฮาบัตสึ สูญสลายไป แต่ปรากฏว่าไม่เป็นผลสำเร็จ กลุ่ม ฮาบัตสึ ยังเรียกร้องต่อกลุ่มธุรกิจเรื่อยมา

¹Hirose Michisage, เงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองกับพรรครัฐบาล (Hojokin To Seiken Too), TOKYO: โรงพิมพ์ Asahi Shinbun, 1981, p. 245.

ค. นักการเมืองสังกัดพรรคเสรีประชาธิปไตย เพราะการช่วยเหลือเงิน
ทุนในลักษณะเงินส่วนใหญ่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของนายรัฐมนตรี กิติ เพียงผู้เดียว

2. สมาคมประชาชน หลังจากกลุ่มที่ปรึกษาหารือฟื้นฟูเศรษฐกิจสลายตัวไป
พรรคเสรีประชาธิปไตยก็จัดตั้งองค์การนิคมบุคคลเพื่อรวบรวมเงินทุน ซึ่งส่วนใหญ่ก็มาจากกลุ่ม
ธุรกิจทั่วไปนั่นเอง องค์การนี้ตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1961 ชื่อสมาคมประชาชน ซึ่งได้รับการ
สนับสนุนจากKeidanren และรับทั้งสมาชิกส่วนบุคคลกับนิคมบุคคล สมาชิกนิคมบุคคลมีทั้งสิ้น
9,788 ราย เงินค่าสมาชิกที่เก็บได้ 137,410,000 เยน ต่อ 1 เดือน ส่วนสมาชิกราย
บุคคลมีทั้งสิ้น 76,189 คน ค่าสมาชิกที่เก็บได้ 16,750,000 เยน ต่อ 1 เดือน ซึ่งเงินทุน
ส่วนใหญ่ได้ให้ความช่วยเหลือต่อพรรคเสรีประชาธิปไตย แต่มีลักษณะที่แตกต่างไปจากกลุ่มที่
ปรึกษาหารือฟื้นฟูเศรษฐกิจดังต่อไปนี้¹

ก. กลุ่มที่ปรึกษาฟื้นฟูเศรษฐกิจเป็นองค์การเอกเทศ ที่ให้ความช่วยเหลือใน
เงินสมทบทุนทางการเมืองแก่ทุก ๆ พรรค แต่สมาคมประชาชนเป็นองค์การกองทุนของ
พรรคเสรีประชาธิปไตยเพียงพรรคเดียว

ข. กลุ่มที่ปรึกษาฟื้นฟูเศรษฐกิจไม่มีระเบียบการขึ้นทะเบียนสมาชิก หรือ
เก็บค่าสมาชิกตามกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ส่วนสมาคมประชาชนมีระเบียบเกี่ยวกับสมาชิก
ภาพและค่าสมาชิกอย่างชัดเจน

ค. กลุ่มที่ปรึกษาฟื้นฟูเศรษฐกิจมุ่งการรวบรวมเงินช่วยเหลือจากกลุ่มธุรกิจ
ค้านี้เดียว แต่สมาคมประชาชนให้โอกาสบุคคลธรรมดากรรมการสนับสนุนเงินทุนทางการเมือง
อีกฝ่ายหนึ่งนอกจากกลุ่มธุรกิจ

อย่างไรก็ตาม หลังจากสมาคมประชาชนก่อตั้งขึ้น การช่วยเหลือเงินสมทบทุนทาง
การเมืองจากกลุ่มธุรกิจบางส่วนก็ยังมีต่อกลุ่ม ฮาบัตสึ เช่น เคิม แต่จำนวนเงินช่วยเหลือ
พรรคเพิ่มขึ้น กล่าวคือ ก่อนตั้งสมาคมประชาชน กลุ่ม ฮาบัตสึ ใต้เงินช่วยเหลือเท่ากับจำนวน
เงินสมทบทุนที่พรรคได้โดยตรงจากกลุ่มธุรกิจ แต่หลังจากตั้งสมาคมประชาชน อัตราส่วน

¹N.B. Sayer, op. cit., pp. 65-66.

ระหว่างเงินสมทบทุนที่พรรคได้รับกับเงินสมทบทุนที่กลุ่ม สหาคส์ได้รับ เปลี่ยนไปเป็น 2 ต่อ 1 ทั้ง ๆ ที่เคยมีอัตราส่วนไม่แตกต่างกันนัก

ในระหว่างปี ค.ศ. 1966-1974 จำนวนเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองที่กลุ่มของธุรกิจมอบให้กับพรรคเสรีประชาธิปไตยโดยผ่านสมาคมประชาชนมีจำนวนทั้งสิ้นดังต่อไปนี้¹

ธุรกิจดงเหล็ก 1,628,560,000 เยน

ธุรกิจการไฟฟ้า 1,143,500,000 เยน

ธุรกิจการเงิน 3,701,120,000 เยน

นอกจากนี้ยังมีธุรกิจอื่น ๆ อีกจำนวนมากที่ให้เงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองของสมาคมประชาชนนี้ กล่าวคือ ในระหว่างปี ค.ศ. 1966-1974 มีจำนวนบริษัททั้งสิ้น 611 แห่ง ที่มอบเงินทุนผ่านสมาคมประชาชนเป็นเงินทั้งสิ้น 14,700 ล้านเยน รวมทั้งธุรกิจทั้งสามข้างต้น กล่าวกันว่าในวงเงินจำนวนมากเช่นนี้พรรคเสรีประชาธิปไตยใช้เป็นค่าใช้จ่ายทั่วไปในการบริหารพรรคประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์²

¹ Sasago Katsuya, โครงสร้างเงินทุนการเมือง (Seiji Shikin no Koozo) TOKYO: โรงพิมพ์ Godoo Shuppan 1976, pp. 35-39.

² หนังสือพิมพ์ อะซาฮี วันที่ 29 กันยายน 1966

ตารางแสดงเงินช่วยเหลือสมทบทุนการ เมืองขององค์การเงินทุนธุรกิจ

ปี ค.ศ.	สมาคมประชาชน (10,000 เยน)	รวมแหล่งเงินทุนทั้งสิ้น (10,000 เยน)
1966	20,068	595,674
1967	435,500	479,513
1968	392,390	432,846
1969	359,378	529,099
1970	749,000	785,167
1971	823,600	856,209
1972	831,980	947,687
1973	1,191,250	1,863,426
1974	1,791,250	1,887,969
รวมปี 66-74	6,138,848	7,302,403 ¹

สมาคมประชาชนนอกจากการรวบรวมเงินค่าสมาชิก และมอบเงินเหล่านี้ให้กับพรรคเสรีประชาธิปไตยเป็นระยะ ๆ สมาชิกแล้ว ในโอกาสพิเศษบางครั้งสมาคมประชาชน ก็ทำหน้าที่เป็นตัวแทน รวบรวมเงินทุนเมื่อยามจำเป็น ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1963 และปี ค.ศ. 1966 สมาคมประชาชนก็ทำหน้าที่รวบรวมเงินพิเศษส่วนหนึ่ง เพื่อสนับสนุนการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือในปี ค.ศ. 1964 สมาคมประชาชนก็

¹ Sasago Katsuya, เงินทุนการเมือง (Seijishikin) TOKYO: โรงพิมพ์ Kyooikusha, 1978, pp. 124-126.

รวบรวมเงินก้อนหนึ่งมอบให้กับพรรคเสรีประชาธิปไตย เพื่อใช้ในการต่อต้านปฏิกริยาจากประชาชน เรื่องเรือขับเคลื่อนควยพลังปรมาณูของสหรัฐอเมริกาเทียบท่า เป็นต้น

3. สมาคมการเมืองเพื่อประชาชน ในสมัยนายกรัฐมนตรีธานาคะเป็นหัวหน้าพรรค พรรคเสรีประชาธิปไตยถูกโจมตีเรื่องการรับเงินช่วยเหลืออย่างทุจริตจากประชาชนมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งเงินทุนของพรรคซึ่งได้แก่ สมาคมประชาชน การโจมตีของประชาชนครั้งนั้นไม่เพียงแต่พรรคเสรีประชาธิปไตยเท่านั้น ความเคลื่อนไหวของมวลชนยังมุ่งต่อต้านกลุ่มธุรกิจใหญ่อีกด้วย เป็นเหตุให้กลุ่มธุรกิจใหญ่ ๆ ต้องประกาศการให้เงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมือง ต่อพรรคเสรีประชาธิปไตยครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดสมาคมประชาชนไม่สามารถรักษาสภาพของตนเองไว้ได้ ในปี ค.ศ. 1974 ฝ่ายกลุ่มธุรกิจเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงสมาคมประชาชนอย่างจริงจัง ซึ่งปัจจุบันนี้ได้กลายเป็น "สมาคมการเมืองเพื่อประชาชน"¹

สมาคมการเมืองเพื่อประชาชน เป็นองค์การกองเงินทุนที่สร้างขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1975 โดยมีจุดประสงค์ เบิกรับเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมือง ไม่เพียงแต่จากกลุ่มธุรกิจเพียงกลุ่มเดียว แต่ยังรับจากบุคคลโดยทั่วไปอีกด้วย นอกจากนี้ สมาคมการเมืองเพื่อประชาชนมิได้ให้ความช่วยเหลือต่อพรรคเสรีประชาธิปไตยเพียงพรรคเดียว แต่ยังให้ความช่วยเหลือต่อพรรคฝ่ายค้านพรรคอื่น ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ ยังเป็นองค์การที่มีจุดประสงค์ศึกษาคนควาความเคลื่อนไหวทางการเมือง เพื่อเผยแพร่ข้อเท็จจริงให้กับประชาชนโดยทั่วไปอีกด้วย และเพื่อแก้ภาพพจน์เก่าที่ประชาชนญี่ปุ่นส่วนใหญ่โจมตีกลุ่มนักธุรกิจว่าให้เงินทุนสนับสนุนพรรคเสรีประชาธิปไตยเพียงพรรคเดียวโดยผ่านสมาคมประชาชน สมาคมการเมืองเพื่อประชาชนก็มีแนวโน้มกลายเป็น สมาคมสังกัดพรรคเสรีประชาธิปไตย เช่นเดียวกับสมาคมประชาชนนั่นเอง

¹รวมคำศัพท์ที่นิยมใช้ในปัจจุบันเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป,

อย่างไรก็ตามถึงแม้ สมาคมประชาชนจะเปลี่ยนมาเป็นสมาคมการเมือง เพื่อประชาชน แต่องค์การเบื้องหลังที่สนับสนุนพรรคเสรีประชาธิปไตยนั้นไม่เปลี่ยนแปลง องค์การนั้นก็คือ สมาพันธ์องค์การในทางเศรษฐกิจ ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1979 จำนวนเงินทุนทางการเมืองของพรรคเสรีประชาธิปไตยที่รายงานต่อกระทรวงมหาดไทยมีทั้งสิ้นประมาณ 14,300 ล้านบาท ในจำนวนนี้เป็นเงินที่ได้รับจากสมาคมการเมืองเพื่อประชาชนทั้งสิ้น 10,000 ล้านบาท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเงินที่สมาพันธ์องค์การในทางเศรษฐกิจ รวบรวมมอบให้กับสมาคมการเมืองเพื่อประชาชน¹

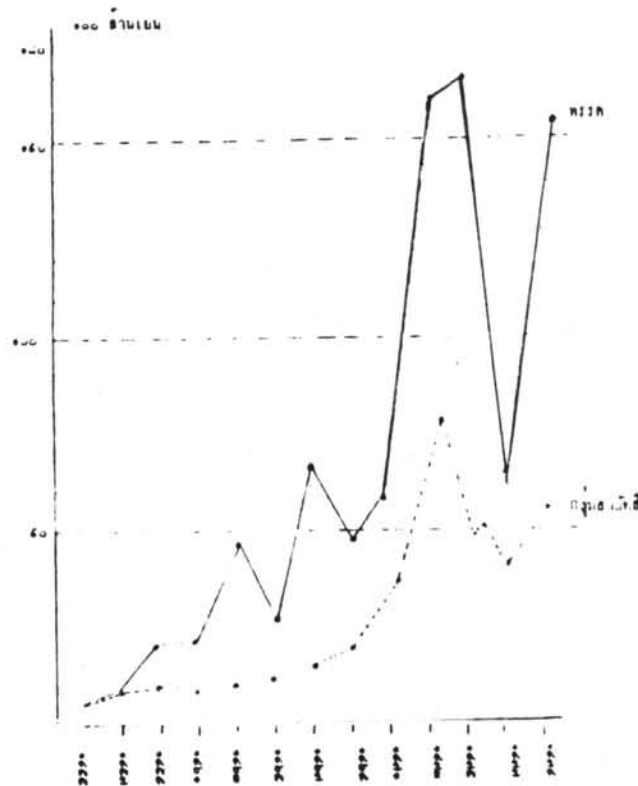
นอกจากเงินทุนทางการเมืองที่พรรคเสรีประชาธิปไตยได้รับความช่วยเหลือโดยตรงจากสมาคมการเมืองเพื่อประชาชนแล้ว ยังมีผู้นำในวงการธุรกิจหรือบริษัทบางแห่งที่มอบเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองให้โดยตรงกับกลุ่ม ฮาบัทสึ ตลอดจน สาเหตุสำคัญก็คือ กลุ่มธุรกิจการเมืองไม่ได้อผลประโยชน์โดยตรงจากการทุ่มเงินผ่านสมาคมการเมืองเพื่อประชาชน เพราะจำนวนเงินทั้งหมดที่พรรคเสรีประชาธิปไตยได้รับมอบจากสมาคมการเมืองเพื่อประชาชนนั้นจากบริษัท ได้เป็นเงินเท่าไรนั้นไม่ปรากฏ ฉะนั้น บริษัทที่ต้องการเห็นผลทันตาจากการทวงเงินเพื่อเป็นทุนสมทบให้กับพรรคเสรีประชาธิปไตย นิยมที่จะมอบเงินโดยตรงต่อกลุ่ม ฮาบัทสึ และเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ กลุ่ม ฮาบัทสึ มีกลไกอำนาจทางการเมืองในทางปฏิบัติมากกว่าฐานะของพรรค

จำนวนเงินสมทบทุนของการเมืองที่กลุ่ม ฮาบัทสึ ได้รับจากกลุ่มธุรกิจมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเปรียบเทียบกับเงินทุนที่พรรคได้รับโดยตรง โดยเฉพาะในปี ค.ศ. 1972 มีการเลือกตั้งประธานพรรคตอนต้นปี กลุ่มฮาบัทสึทั้ง 5 กลุ่ม (กลุ่มทานากะ กลุ่มฟูกุคะ กลุ่มโอฮิระ กลุ่มมิกิ และกลุ่มนาคาโซเนะ รวมทั้งกลุ่มมิซึตะ รวมเป็น 6 กลุ่ม) ครั้งปีแรกได้รับเงินสมทบทุนทางการเมืองนับจำนวน 2,791 ล้านบาท ส่วนพรรคเสรีประชาธิปไตยได้รับเพียง 1,898 ล้านบาท และเมื่อเปรียบเทียบกับปีก่อน เงินทุนสนับสนุนทางการเมือง

¹ Tawara Sooichiroo, op. cit., p. 223.

ของกลุ่มฮาบัสส์ เพิ่มขึ้น 2.4 เท่า แต่เงินทุนสนับสนุนทางการเมืองของพรรคเพิ่มขึ้นเพียง 7 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น¹

กราฟแสดงเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองของพรรคเสรีประชาธิปไตยและกลุ่มฮาบัสส์² (ระหว่างปี ค.ศ. 1955-1979).

¹บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ Mainichi, op. cit., pp. 167-168.

²Hirose Michisada, op. cit., p. 247.

1. กลุ่มโอฮิระ กลุ่มนี้ได้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองจากแหล่ง
เงินทุนการเมือง 3 แห่ง ได้แก่¹

- ก. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์นโยบายการเงินใหม่ (Shin Zaisei Kenkyuukai)
- ข. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์นโยบายธุรกิจใหม่ (Shin Sangyooseisaku Kenkyuukai)
- ค. สหพันธ์การเมืองธุรกิจเกลือแห่งชาติ (Zenkoku Enjyo Seijirenmei)

ปี ค.ศ.	แหล่งเงินทุน ก.	แหล่งเงินทุน ข.	แหล่งเงินทุน ค.	รวม
1966	26,148			26,148
1967	22,990			22,990
1968	34,356			34,356
1969	43,730			43,730
1970	29,474	15,873	114	45,461
1971	29,145	22,714	938	52,797
1972	65,669	74,073	2,092	141,834
1973	44,383	43,133		87,516
1974	52,890	65,886	1,050	119,826

หน่วย : หมื่นเยน

¹หนังสือพิมพ์ อะซายิ, วันที่ 20 กรกฎาคม 1978 และฉบับวันที่ 28 กรกฎาคม 1979 แหล่งเงินทุนเหล่านี้จดทะเบียนเป็นองค์การการเมืองด้วยชื่อเฉพาะต่าง ๆ กัน แต่จุดประสงค์และกิจกรรมของแต่ละองค์การไม่ชัดเจน โดยปรกติมีกิจกรรมที่ชัดเจนเพียงอย่างเดียว คือรวบรวมเงินสมทบทุนการเมือง

จากตารางข้างบนจะเห็นได้ว่าระหว่างปี ค.ศ. 1966-1974 กลุ่มโอฮิระได้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองจากวงการธุรกิจ เป็นจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทุก ๆ ปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นายโอฮิระ เคยรับราชการในกระทรวงการคลังมาก่อน เงินทุนการเมืองจึงได้รับอย่างมากมาย ลักษณะพิเศษอีกข้อหนึ่งก็คือ นายโอฮิระ มีบ้านเกิดเมืองนอนที่เกาะชิโกกุ จึงได้รับเงินทุนสนับสนุนอีกส่วนหนึ่งจากธุรกิจผลิตเกลือ และเจ้าของที่ป่าสนในเกาะชิโกกุ และนอกจากธุรกิจการเงินที่สนับสนุน นายโอฮิระ โดยตรงแล้วบริษัทธุรกิจการค้าโตโยเมนกะ (Tooyoomenka) ก็เป็นแหล่งเงินทุนของกลุ่มโอฮิระ ที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง เพราะนายโอฮิระ รู้จักคุ้นเคยกันกับประธานบริษัทโดยส่วนตัว เป็นอย่างดี

ในจำนวนเงินทุนสนับสนุนกลุ่มโอฮิระ ระหว่างปี ค.ศ. 1966-1974 สามารถยกตัวอย่างกลุ่มธุรกิจใหญ่ที่บริจาคเงินจำนวนมากให้กับกลุ่มโอฮิระได้ดังนี้

กลุ่มธุรกิจการถลุงเหล็ก	11,000,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการไฟฟ้า	12,960,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการเงิน	94,480,000	เยน

2. กลุ่มทานากะ กลุ่มนี้ได้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมือง จากแหล่งเงินทุนทางการเมือง 6 แห่งคือ¹

- ก. กลุ่มเอทสึซัง (Etsuzankai)
- ข. กลุ่มสำรวจวิเคราะห์การเงิน (Zaisei Choosakai)
- ค. กลุ่มสำรวจวิเคราะห์เศรษฐกิจศาสตร์และการเมือง (Seiji Keizai Choosakai)
- ง. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์เศรษฐกิจการเงินเขตคันไซ (Kansai Zaisei Keizai Kenkyukai)

¹หนังสือพิมพ์ อะซาฮิ, วันที่ 20 กรกฎาคม 1978 และ วันที่ 28 กรกฎาคม

- จ. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์สภาวะเศรษฐกิจในสภาวะเศรษฐกิจในสังคม
(Keizai Shakai Choosakai)
- ฉ. กลุ่มส่งเสริมเศรษฐกิจและการเมืองใหม่
(Shin Seikei Shikookai)

ปี	ค.ศ.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.	ฉ.	รวม
1966		13,137						13,137
1967		12,059	3,362					15,421
1968		19,197	5,165					24,362
1969		25,194	7,505	3,992		3,410	3,050	43,151
1970		25,194	9,041	5,997		6,778	6,687	53,677
1971		33,954	12,051	10,860		8,690	8,254	73,809
1972		46,653	25,062	21,253	733	19,231	22,558	135,490
1973		34,928	10,258	6,778	797	528	832	53,821
1974		49,527	22,149	12,049	934	ยุบ	ยุบ	84,659

หน่วย : หมื่นเยน

แหล่งเงินทุนใหญ่ที่สุดของกลุ่มทานากะ คือกลุ่มการเมืองเอทส์ซัน เพราะนอกจากจะเป็นแหล่งรวบรวมเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองแล้ว ยังมีบทบาทช่วยเป็นกำลังหาเสียงเลือกตั้งด้วย กลุ่มการเมืองเอทส์ซัน เป็นกลุ่มที่เริ่มก่อตั้งขึ้นที่จังหวัด นิงะตะ ซึ่งเป็นบ้านเกิดของนายทานากะ โดยเฉพาะธุรกิจคานก่อสร้าง จัดสรรที่ดินและที่อยู่อาศัย รวมทั้งธุรกิจบันเทิง เป็นกลุ่มธุรกิจภายใต้อิทธิพลของนายทานากะ จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่า เงินทุนช่วยเหลือสนับสนุนกลุ่ม ทานากะ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1969 เพราะเนื่องจาก นายทานากะ จำเป็นต้องใช้เงินทุนเตรียมตัวเข้าแข่งขันเลือกตั้งประธานพรรคสมัยต่อมาในปี ค.ศ. 1972 ซึ่งกล่าวกันว่าจำเป็นต้องใช้เงินชื้อคะแนนเสียงจากสมาชิก

ผู้แทนราษฎร สังกัดพรรคเสรีประชาธิปไตยเป็นจำนวนเงิน 10 ล้านเยนต่อ 1 คน นายโคโนะ อิจิโร อดีตประธานกลุ่มฮาบัสโคโนะ ของพรรคเสรีประชาธิปไตยเคยกล่าวว่า "ถ้าจะพูดถึง เงินทุนการ เมืองของนักการเมืองแต่ละกลุ่มจะดูจากตัวเลขเงินช่วยเหลือสมทบทุนการ เมืองที่แจ่งไว้กับทางการไม่ตรงกับขอเท็จจริง เพราะความสามารถการรวบรวมเงินช่วยเหลือ ของแต่ละกลุ่ม ฮาบัสโคโนะ ขึ้นอยู่กับอิทธิพลการหาเงินเข้าพรรคโดยไม่มีเอกสาร เป็นลายลักษณ์อักษร

ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1972 จากรายงานของกระทรวงมหาดไทย ปรากฏว่า กลุ่มของนายทานากะ ใ้รับเงินช่วยเหลือทั้งสิ้น 1,340 ล้านเยน แต่กลุ่มของ นายฟูกุคะ ใ้รับเงินช่วยเหลือถึง 1,670 ล้านเยน แต่ไม่มีผู้ใ้ภายในพรรคเสรีประชาธิปไตยก้อ ยืนยันว่าเงินทุนสนับสนุนการ เมืองของกลุ่ม นายฟูกุคะ ใ้มากกว่ากลุ่มของ นายทานากะ

ในจำนวนเงินทุนสนับสนุน กลุ่มฮาบัสโคโนะ ของนายทานากะ ในระหว่างปี ค.ศ. 1966-1974 สามารถยกตัวอย่างกลุ่มธุรกิจใหญ่ที่บริจาคเงินจำนวนมากใ้กับกลุ่ม ทานากะใ้ เช่น

กลุ่มธุรกิจถลุงเหล็ก	17,550,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการไฟฟ้า	13,100,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการเงิน	57,410,000	เยน

3. กลุ่มฟูกุคะ กลุ่มนี้ใ้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการ เมือง จากแหล่งเงินทุน ทางการ เมือง 6 แห่ง คือ ¹

ก. กลุ่มที่ปรึกษาปัญหาเศรษฐกิจ เฉพาะกาล

ข. กลุ่มศึกษาค้นคว้าเศรษฐกิจการ เมืองใหม่

¹ Ibid.,

- ค. กลุ่มที่ปรึกษาเศรษฐกิจโยคะ
 ง. กลุ่มชมรมเศรษฐกิจ
 จ. กลุ่มคีโออี
 ฉ. กลุ่มโทคะ

ปี ค.ศ.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.	ฉ.	รวม
1966	8,875	5,170	5,276				19,231
1967	15,752	6,800	9,193				31,745
1968	11,662	11,641	9,944				33,247
1969	25,686	12,261	12,759				50,706
1970	29,985	10,417	16,922	900			58,224
1971	29,348	17,248	20,409	4,633			71,638
1972	86,781	32,705	47,965	9,488	2,050	3,854	182,843
1973	43,187	20,431	33,363	3,619	5,406	1,119	107,125
1974	77,637	30,053	43,709	4,613	8,410	3,027	167,449

หน่วย : หมื่นเยน

เงินช่วยเหลือสมทบทุนของกลุ่มต่างๆ เพิ่มขึ้นหลายสิบเท่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างปี ค.ศ. 1966 กับปี ค.ศ. 1974 เพราะในระหว่าง 10 ปีนี้ นายฟูกุตะ ได้เลื่อนตำแหน่งจากตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการคลังสูงขึ้นตามลำดับ เช่น เลขาธิการพรรครัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศและอื่น ๆ เป็นต้น เมื่อตำแหน่งสูงและมีอิทธิพลทางการเมืองมากขึ้น เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มธุรกิจที่สนับสนุนกลุ่มฮาบาคัสนี้ ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ของญี่ปุ่นทั้งนั้น ตัวอย่างเช่น บริษัทเคโรมิชิชิ เป็นต้น ลักษณะพิเศษอีกข้อหนึ่งของเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองของกลุ่มฮาบาคัสนี้คือ

นายฟุกุตะ เคยมีประสบการณ์ในกระทรวงการคลังหลายสมัยจนเป็นที่เกรงใจและเคารพ
นับถือในหมู่วงการธุรกิจการเงิน นอกจากนี้ นายฟุกุตะ ยังทำผลงานชิ้นใหญ่ไว้ในสมัยเป็น
รัฐมนตรีการคลัง กล่าวคือ นายฟุกุตะ เป็นตัวตั้งตัวที่รวมกิจการธนาคารขนาดใหญ่สองแห่ง
คือ ธนาคารไดอิจิ กับธนาคารคันเงียว เป็นธนาคารแห่งเดียวชื่อ ธนาคารไดอิจิคันเงียว

ซึ่งกลายเป็นธนาคารที่มีอิทธิพลมากที่สุดและมั่นคงที่สุดในวงการเงินญี่ปุ่นปัจจุบันนี้
ฉะนั้น ถ้าจำแนกเงินสมทบทุนการเมืองตามประเภทของธุรกิจที่ช่วยเหลือ ก็ไม่น่าแปลกใจ
เลยว่าธุรกิจการเงินมีอัตราการช่วยเหลือสูงที่สุดในช่วงปี ค.ศ. 1966-1974

กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม	29,650,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการไฟฟ้า	26,230,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการเงิน	139,630,000	เยน

4. กลุ่มนาคาไซเนะ กลุ่มนี้ได้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองจาก
แหล่งเงินทุนการเมือง 5 แห่งดังนี้¹

- ก. กลุ่มสำรวจวิเคราะห์การเมืองใหม่
- ข. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์การเมืองสมัยใหม่
- ค. กลุ่มสำรวจวิเคราะห์เศรษฐกิจ
- ง. กลุ่มมิเอะ
- จ. กลุ่มเกียวซุ

¹Ibid.

ปี ค.ศ.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.	รวม
1966	2,750	925				3,675
1967	4,460		197			4,657
1968	12,089	1,040	102			13,231
1969	13,955	1,375	704			16,034
1970	10,702	4,525	875			16,102
1971	25,702	22,242	2,700	1,377		51,351
1972	36,649	38,476	9,200	3,610	627	88,562
1973	42,640	26,175	1,820	1,569	1,020	73,275
1974	44,700	22,031	4,980	1,240	5,216	78,247

ในกรณีเงินสมทบทุนทางการเมืองของกลุ่ม นาคาโซเนะ เป็นที่เลื่องลือเกี่ยวกับเงินสนับสนุนเบื้องหลังมากกว่า กล่าวคือ ฮาบีคิ กลุ่มนี้เคยมีการรับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองในนามส่วนบุคคลที่สมมุติขึ้น และถูกเปิดเผยว่าบุคคลเหล่านั้นไม่มีจริง โดยสื่อมวลชนจนกลายเป็นคดีฉฉกฏหมายว่าควยขอบเขตจำกัดของเงินทุนสนับสนุนทางการเมือง หรือคดีที่พัวพันกับการล้มละลายของบริษัทบ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง บริษัทดังกล่าวถูกตรวจสอบพบว่าหลีกเลี่ยงการจ่ายภาษีจำนวนมาก แคนายนาคาโซะเนะ ซึ่งเคยเป็นเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นสมัยโรงเรียนมัธยมคนที่จังหวัดกุนมะ พยายามใช้อิทธิพลเข้าช่วยแก้ปัญหาจนกลายเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์

ในจำนวนเงินทุนการเมืองของกลุ่มนี้ สามารถยกตัวอย่างกลุ่มธุรกิจใหญ่ที่บริจาคเงินจำนวนมากให้กับกลุ่มนาคาโซะเนะได้เช่น

กลุ่มธุรกิจดอง เหล็ก 11,600,000 เยน

กลุ่มธุรกิจการไฟฟ้า	20,940,000	เยน
กลุ่มธุรกิจการเงิน	33,150,000	เยน

5. กลุ่มมิกิกลุ่มนี้ได้รับเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมือง จากแหล่งเงินทุนการเมือง 3 แห่งดังนี้¹

- ก. กลุ่มที่ปรึกษานโยบาย (Seisaku Kondankai)
- ข. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์ (Kindaika Kenkyuukan)
- ค. กลุ่มศึกษาวิเคราะห์หลังพิธีสามัคคีนิยม (Kyoodooshugi Kenkyuukai)

ปี ค.ศ.	ก.	ข.	ค.	รวม
1966	1,072	9,363	1,270	11,705
1967	10,240	11,831	2,780	24,751
1968	12,250	6,520	490	19,260
1969	23,305	8,297	2,870	34,472
1970	18,125	3,470	920	22,515
1971	35,145	9,467	1,520	46,132
1972	87,070	18,000	1,730	106,800
1973	34,110	8,100	700	42,910
1974	55,340	7,950	1,050	64,340

กลุ่มนี้เป็นกลุ่มค่อนข้างเล็กและมีประวัติเป็นกลุ่มที่อยู่ฝ่ายต่อต้านภายในพรรคเสรีประชาธิปไตยตลอดเวลา ฉะนั้น เงินทุนการเมืองที่ได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่มธุรกิจจึงมี

¹ Ibid.

น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับ ฮาบัสกี กลุ่มอื่น ๆ แม้แต่ในปี ค.ศ. 1976 นายมิกิ ได้รับความ
แต่งตั้ง เป็นประธานพรรค ปกติประชาชนสมัยใด ๆ ก็ตาม กลุ่มฮาบัสกี ของผู้นั้นจะได้รับเงิน
สมทบทุนทางการ เมืองเพิ่มขึ้นผิดปกติ แต่ในกรณี ฮาบัสกีกลุ่มนี้ จำนวนเงินทุนไม่เปลี่ยน
แปลงบริษัทธุรกิจที่เป็นแหล่งเงินทุนใหญ่ที่สุดของ นายมิกิ คือ บริษัทเคินเรื่อ ชันโก จนใน
สมัยรัฐบาลมิกิ เจ้าของบริษัทเคินเรื่อ ชันโก นายโคโมโตะ โทชิโอะ (Kohmoto Toshio)
ได้รับการแต่งตั้ง เป็นรัฐมนตรีคมนาคม เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณ

ในจำนวนเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการ เมืองของกลุ่มนี้ สามารถยกตัวอย่างกลุ่ม
ธุรกิจใหญ่ที่บริจาคเงินจำนวนมากให้กับกลุ่มมิกิได้เช่น

ธุรกิจอุตสาหกรรมเหล็ก	43,760,000	เยน
ธุรกิจการไฟฟ้า	41,640,000	เยน
ธุรกิจการเงิน	63,730,000	เยน

5.4 ปัญหาการรณรงค์ เรื่อง ขอบเขตจำกัดการรับบริจาคเงินทุน

ปัจจุบันการใช้เงินทุนเพื่อทุ่มเทหาเสียงให้กับพรรคแต่ละพรรคทวีเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี
จนกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการเล่นการเมือง แต่ก็ยังขาดกฎหมายหรือมาตรการที่แน่นอน
สามารถควบคุมการรับบริจาคเงินทุนสนับสนุนทางการเมือง ขณะนี้อยู่ในระหว่างการถกเถียง
และเริ่มมีความเคลื่อนไหวที่จะพยายามแก้ไขไปในรูปลักษณะต่าง ๆ นา ๆ ซึ่งว่ากฎหมาย
เรื่องนี้เป็นกุญแจสำคัญที่กำหนดลักษณะพิเศษของการเมืองในประเทศญี่ปุ่น จึงควรที่จะศึกษา
วิเคราะห์โดยละเอียด

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ในระยะที่เริ่มฟื้นฟูบรรยากาศทางการเมืองใหม่ ๆ
ไม่มีขอบเขตจำกัดการบริจาค เงินทุนสนับสนุนทางการเมืองแต่อย่างใดเลย จึงกลายเป็นต้น
เหตุทำให้เกิดเหตุการณ์ในลักษณะทุจริตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่นักการเมืองเอง เริ่ม
เคลื่อนไหวพยายามที่หาทางแก้ไขสถานการณ์มิให้เลวร้ายไปกว่านั้น ในปี ค.ศ. 1948

จึงปรากฏความเคลื่อนไหวอีกครั้งหนึ่ง โดยนักการเมืองฝ่ายหนึ่งและจากกลุ่มธุรกิจอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวคือ พรรคเสรีประชาธิปไตยมีนโยบายควบคุมเงินทุนทางการเมืองภายในพรรคมิให้รั่วไหล เพราะพรรคก่อตั้งขึ้นไม่นานจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนจำนวนมากเพื่อสนับสนุนพัฒนาพรรคให้มั่นคงยิ่งขึ้น จึงออกระเบียบของพรรคบังคับให้นักการเมืองสังกัดพรรคทุกคนรายงานรายรับรายจ่ายโดยละเอียด ต่อการประชุมสามัญประจำปีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ซึ่งหมายถึงการเปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเงินของพรรคต่อสื่อมวลชนเป็นครั้งแรก แท้ก็เป็นเพียงอุกมคติเท่านั้น เพราะในการปฏิบัติอย่างแท้จริงไม่ปฏิบัติตามเจตนานั้นเลย การแสดงตัวเลขงบประมาณรายรับรายจ่ายต่อการประชุมสามัญประจำปีแต่ละครั้ง เป็นเพียงตัวเลขคร่าว ๆ และไม่มีการชี้รายละเอียดที่มาของตัวเลขเหล่านั้น แต่อย่างไร

กฎหมายว่าด้วยขอบเขตจำกัดเงินทุนการเมืองฉบับปัจจุบัน ปรับปรุงแก้ไขครั้งสุดท้ายในสมัยนายกรัฐมนตรีมีگی เพราะก่อนหน้านี้อดีตนายกรัฐมนตรี ทานากะ ได้สร้างภาพพจน์เป็นที่ไม่น่าไว้วางใจ เรื่องเงินทุนทางการเมือง จนถูกวิพากษ์วิจารณ์ในแง่เสื่อมเสียต่อพรรคเสรีประชาธิปไตย ด้วยเหตุนี้ นายมีگی จึงจำเป็นต้องแก้ไขภาพพจน์ดังกล่าวเป็นสิ่งแรกโดยให้สัมภาษณ์ กับสื่อมวลชนว่า "การสร้างความสำเร็จเกี่ยวกับปัญหาการแสวงหาผลประโยชน์ทางการเมือง เงินของนักการเมือง เป็นหน้าที่สำคัญจะละเลยมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำเป็นต้องมีระเบียบหรือมาตรการควบคุมการรับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมือง ตลอดจนรายละเอียดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นของพรรค ในอนาคตพรรคเสรีประชาธิปไตยก็มีความประสงค์ที่จะอาศัยเงินทุนสนับสนุนส่วนตัวเท่านั้น เป็นค่าใช้จ่ายของพรรคทั้งหมด"

นายมีگی เป็นนายกรัฐมนตรีที่เอาจริงเอาจัง เรื่องการควบคุมการช่วยเหลือเงินทุนทางการเมืองมากที่สุด ในระหว่างนายกรัฐมนตรีทุก ๆ สมัยที่ผ่านมา มา เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1976 นายมีกี ร่างระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับเงินทุนทางการเมืองฉบับหนึ่งเสนอต่อรัฐสภา ปรากฏว่าผ่านการพิจารณาอนุมัติประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อเดือนกรกฎาคม กฎหมายว่าด้วยขอบเขตจำกัดเงินทุนทางการเมืองมีใจความสำคัญดังนี้

1. ขอบเขตของเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมือง ในกรณีของบริษัทธุรกิจ เอกชนคำนวณได้จากเงินลงทุน หรือค่าใช้จ่ายตลอดปีของบริษัทนั้นเป็นมาตรการการ ในกรณีของสหภาพแรงงานใช้จำนวนสมาชิกเป็นมาตรการคำนวณ ส่วนองค์การอื่น ๆ ที่มีจำนวนสมาชิกไม่แน่นอนให้ค่าใช้จ่ายปีก่อนเป็นมาตรการคำนวณอย่างไรก็ตาม ยอดเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองต้องไม่เกิน 100 ล้านบาท ตัวอย่างเช่น บริษัทธุรกิจ เอกชนที่มีเงินลงทุนสูงกว่า 105,000 ล้านบาท หรือ สหภาพแรงงานที่มีสมาชิกมากกว่า 1.1 ล้านคน หรือ องค์การที่มีค่าใช้จ่ายปีก่อนมากกว่า 460 ล้านบาท สามารถให้เงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมือง 100 ล้านบาท
 2. ในกรณีของบริษัทธุรกิจ เอกชนที่มีเงินลงทุนภายใน 1,000 ล้านบาท เงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองต้องไม่สูงกว่า 7.5 ล้านบาท ถ้าเงินลงทุนภายใน 1,000 - 5,000 ล้านบาท เงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองต้องไม่สูงกว่า 15 ล้านบาท ถ้าเงินลงทุนภายใน 5,000-10,000 ล้านบาท เงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองต้องไม่สูงกว่า 30 ล้านบาท ถ้าเงินลงทุนสูงกว่า 10,000 ล้านบาท เพิ่มเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองได้ 5 ล้านบาท ต่อเงินลงทุน 5,000 ล้านบาท แต่ต้องไม่เกิน 100 ล้านบาท
 3. ขอบเขตของการรับเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองนอกเหนือไปจากฐานะของพรรคการเมือง (เช่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มสนับสนุนส่วนบุคคล) ให้ปฏิบัติตามข้อ (2) แต่มีวงจำกัดเพียงครั้งหนึ่งของจำนวนเงินช่วยเหลือที่ระบุไว้ในข้อ (2)
 4. เงินทุนการเมืองที่พรรคการเมืองได้รับช่วยเหลือเกินกว่า 1 หมื่นบาท หรือเงินทุนการเมืองที่กลุ่มอาชีพหรือแหล่ง เงินทุนการเมืองของกลุ่มอาชีพจากนิติบุคคลเกินกว่า 1 ล้านบาท จะคงรายงานต่อกระทรวงมหาดไทยหรือคณะกรรมการควบคุมการเลือกตั้ง
- อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติการควบคุมการช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองยังสามารถควบคุมได้อย่างทั่วถึง เพราะมีวิธีการหลีกเลี่ยงการรายงานต่อรัฐบาลในลักษณะต่าง ๆ

ตัวอย่าง เช่น จากข้อมูลที่พอเชื่อถือได้ ในปี ค.ศ. 1976 มีกองเงินทุนทางการเมืองของ นายฟูกุตะ จดทะเบียนไว้ชื่อ "กลุ่มศึกษาคนควาการเมืองและเศรษฐกิจ" ยอดเงินทุนที่รวบรวมได้ทั้งสิ้น 470 ล้านเยน ส่วนหนึ่ง เป็นยอดที่ยกมาจากปีที่แล้ว 240 ล้านเยน และยังคงพบว่ายอดเงินที่รวบรวมได้ในปี ค.ศ. 1976 จำนวน 260 ล้านเยนนี้ เป็นเงินจำนวนที่ไม่ต้องรายงานต่อรัฐบาลคือ 223 ล้านเยน หรือประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ ของเงินช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองทั้งหมด

กล่าวกันว่า เงินทุนช่วยเหลือสมทบทุนทางการเมืองที่ไม่เป็นทางการของพรรคเสรีประชาธิปไตยมีจำนวนมาก ในสมัยนายกรัฐมนตรี ฟูกุตะ มีการวิพากวิจารณ์กันว่า เงินทุนการเมืองที่พรรคเสรีประชาธิปไตยได้รับการช่วยเหลือเบื้องหลังในลักษณะหลักเดียว การรายงานต่อรัฐบาลมีมากถึง 10 เท่าของเงินทุนการเมืองที่รายงานเป็นทางการ เงินช่วยเหลือไม่เป็นทางการนี้เรียกว่า "เงินทุนการเมือง เบื้องหลัง" ซึ่งพอจะอธิบายได้ว่าเป็น เงินทุนการเมืองที่นักการเมืองของพรรครวบรวมในลักษณะดังนี้

1. จักงานเลี้ยงในนามของนักการเมือง และรวบรวมเงินค่าชวรงานเป็นเงินสมทบทุนการเมือง เพราะถ้าจักงานเลี้ยงเพื่อรวบรวมเงินสมทบทุนทางการเมืองในนามของกลุ่มสนับสนุนส่วนบุคคล (นิติบุคคล) จะต้องรายงานต่อกระทรวงมหาดไทย แต่การจักงานเลี้ยงในลักษณะส่วนบุคคลเช่นนี้ เงินรายได้ที่รวบรวมจากการจักงานแต่ละครั้ง เป็นเงินบริจาคต่อทางราชการ การจักงานเลี้ยงลักษณะเช่นนี้นิยมกันมากโดยเฉพาะในช่วงระยะเวลาก่อนวาระการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปกติการรวมงานแต่ละคนไม่ต่ำกว่า 3 หมื่นเยน การจักงานแต่ละครั้งสามารถรวบรวมเงินได้ไม่น้อยกว่า 100 ล้านเยน แต่ก็ไม่สามารถหาข้อมูลยืนยันจำนวนตัวเลขที่แน่นอนแม้กระทั่งจำนวนผู้เข้าร่วมงาน

2. เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยขอบเขตของเงินทุนทางการเมืองทั้งหมดไว้ว่า องค์การการเมืองแต่ละแห่งรับเงินช่วยเหลือสมทบทุนการเมืองได้ไม่เกิน 1.5 ล้านเยน

นักการเมืองบางคนจึงหลีกเลี่ยงโดยการจดทะเบียนองค์การการเมืองขึ้นเป็นจำนวนมาก
ทั้ง ๆ ที่องค์การเหล่านั้นไม่มีสำนักงานหรือกิจกรรมขององค์การอย่างแท้จริง¹

¹Fujita Hiroaki, *op. cit.*, p. 23.